Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὰν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 B, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 9ον — Ἐν Ἀθήναις, 29 Ἰουνίου 1902 — Ἔτος 24ον.—Ἀριθ. 26

Η ΒΟΕΡΟΠΟΥΛΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'. (Συνέχεια)

Ὅταν οἱ ταξιδιῶται ἔφθασαν εἰς τὸ Πάρδεκοπ, δὲν εὗρον παρὰ μόνον καπνίζοντα ἐρείπια εἰς τὴν θέσιν τοῦ Ζοννενεστράαλε, τῆς φαιδρᾶς καὶ πλουσίας ἐκείνης «Ἡλιακῆς Ἀκτῖνος.»

Ποῦ λοιπὸν θὰ ἐστέγαζεν ὁ κ. Λακὼς τὰ τέκνα του, καὶ τὴν δυστυχῆ μικρούλαν, ποῦ ὁ πόλεμος ἐκεῖ εἶχε πάρῃ καὶ πατέρα καὶ φωλεάν ;. . .

Ἔπρεπε νὰ ὑπάγουν νὰ εὕρουν τὴν Καρίαν Ρίσσιν.

Τὸ φορητὸν νοσοκομεῖον τῶν Βόερς δὲν θὰ ἠρνεῖτο νὰ δεχθῇ προσωρινῶς τοὺς δυστυχεῖς τούτους, τοὺς ἐρχομένους ἀπὸ τόσῳ μακράν, καὶ τῶν ὁποίων ἡ ἀπογύμνωσις ἦτο ἀποτέλεσμα τῆς ἀφοσιώσεως τῶν συγγενῶν των εἰς τὴν προσφιλῆ πατρίδα, τὴν κινδυνεύουσαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'.

ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΟΙ

Ἀντηλλάχθησαν μερικοὶ πυροβολισμοὶ ἀλλὰ χωρὶς κανὲν ἀποτέλεσμα, ἑκατέρωθεν τῆς μικρᾶς ἀγροτικῆς γεφύρας τοῦ Ζάνδ-Ρίβερ.

Οἱ Ἄγγλοι ὑποδεέστεροι ἀριθμητικῶς, ἠναγκάσθησαν νὰ ὑποχωρήσουν.

Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἔχει σημασίαν . . . Αὔριον θὰ ἐπανέλθουν πολυπληθέστεροι καὶ θὰ ἐπιτύχουν ἐκεῖ, ὅπου ἀπέτυχον σήμερον. Τίποτε δὲν εἶνε ἱκανὸν νὰ ἀντισταθῇ κατὰ τοῦ ἐπερχομένου χειμάρρου !

Ναί, θὰ περάσουν τὸν Ζάνδ- Ρίβερ οἱ Ἄγγλοι ἐπιδρομεῖς ! . . Θὰ περάσουν τὸν Βάαλ, θὰ φθάσουν εἰς τὴν Πρετωρίαν ! . .

Πόσα στήθη θὰ χρειασθῇ νὰ τρυπήσουν, διὰ νὰ ἐπιτύχουν τὴν κατάκτησιν ;

Πέριξ τῆς γεφύρας, αἱ νοσοκόμοι τοῦ Τράνσβααλ σηκόνουν τοὺς Ἄγγλους τραυματίας.

Ἀποροῦν καὶ διερωτῶνται ποῖαι ἀρά γε μυστηριώδεις σφαῖραι ἐπλήγωσαν τοὺς στρατιώτας ἐκείνους ;. . . Ποῖον βοερικὸν σῶμα, ἐξαφανισθὲν αἰφνιδίως, ἀντεστάθη ἐκεῖ κατὰ τοῦ ἀποσπάσματος τοῦ στρατηγοῦ Χούττων ;

Περιφέρονται σιωπηλαὶ αἱ μητέρες, αἱ χῆραι, αἱ θυγατέρες τῶν Βόερς πλήρεις ἐγκατερήσεως. . .

Ὁ ἐρυθρὸς σταυρὸς των ὁμιλεῖ περὶ ἐλπίδος εἰς τοὺς ἑτοιμοθανάτους ... τὰ γλυκά των πρόσωπα τοὺς κάμνουν νὰ λησμονοῦν τὴν φρίκην τοῦ πολέμου.

Ὀλίγοι πληγωμένοι ὑπάρχουν ἐπὶ τῆς μικρᾶς ἀγροτικῆς γεφύρας, ἡ ὁποία συνδέει τὰς δύο ὄχθας τοῦ Ζάνδ-Ρίβερ.

Νεκροί . . . ὅλω καὶ νεκροί... πολλοὶ τῶν ὁποίων φέρουν φρικαλέα δήγματα εἰς τὸν λαιμὸν καὶ εἰς τὸ πρόσωπον.

Εἶνε κατεσπαραγμένοι, καταξεσχισμένοι . . .

— Ἕνα κορίτσι ! εἶπεν ἕνας Βόερ, ὁ ὁποῖος εἶχε καθίσῃ εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν τῆς γεφύρας διὰ νὰ καπνίσῃ τὴν πίπαν του... ἴσως τὴν τελευταίαν.

— Ἕνα κορίτσι ! . .

Αἱ νοσοκόμοι προσέτρεξαν. . . Μία καὶ ἡ αὐτὴ κραυγὴ ἐξέφυγεν ἀπὸ τὰ στόματα ὅλων :

— Ἡ Γουϊλελμίνα !

Ναί, ἦτο ἡ Γουϊλελμίνα κατακειμένη νεκρά, μὲ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας, μὲ τὰ μαλλιὰ αἱματόβρεκτα. . .

Παρὰ τὸ πλευρόν της φυλάττουν οἱ δύο πιστοὶ φρουροί της : ὁ λέων καὶ ἡ μεγάλη σκύλα.

« Ἦτο ἡ Γουϊλελμίνα, μὲ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας μὲ τὰ μαλλιὰ αἱματόβρεκτα ». (Σελ. 201. στήλ. γ'.)

— Αὐτή, εἶπεν ὁ Βόερ ἀποκαλυπτόμενος, αὐτὴ ἀντεστάθη εἰς τοὺς ἄγγλους καὶ τους ἠμπόδισε νὰ περάσουν τὸ γεφύρι . . . κ' ἐπερίμενε νὰ ἔλθωμεν διὰ νὰ ἀποθάνῃ τότε μόνον !

Μὲ δακρυσμένα μάτια, αἱ γυναῖκες ὥρμησαν πρὸς τὸ μικρὸν ἄπνουν σῶμα.

Ἀσθενὴς βρυχηθμός τας ἠνάγκασε νὰ σταματήσουν.

Προσοχή! Ὁ Μαριμπῆς εἶνε ζωντανὸς ἀκόμη! Ἀπὸ τὰ πλευρά του, τὰ κατατρυπημένα ἀπὸ σφαῖρας, τὸ αἷμα τρέχει πορφυροῦν· ἀλλὰ τοῦ μένει ἀκόμη, καὶ ἐφ' ὅσον τοῦ μένουν ὀλίγαι σταγόνες, ὁ Μαριμπῆς θὰ προσαπλίζῃ τὸν τελευταῖον ὕπνον τῆς μικρᾶς πολεμιστρίας τοῦ Τράνσβααλ.

Ἡ Κάνυα δὲν θὰ ἐξυπνήσῃ, δὲν θὰ φυλάξῃ πλέον...

Ἡ μεγάλη συμπαθητικὴ κεφαλή της ἀναπαύεται αἱμάσσουσα ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς κυρίας της... μακρὰ γραμμὴ ἐρυθρὰ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους μαρτυρεῖ, ὅτι συνήθροισε τὸς τελευταίας της δυνάμεις, διὰ νὰ συρθῇ ἕως ἐκεῖ καὶ νὰ ξεψυχίσῃ πλησίον της.

Πέριξ τῶν τριῶν φίλων ὁ κύκλος εὐρύνεται ὁλονέν. Ὁ Μαριμπῆς ἐξακολουθεῖ νὰ γρυλλίζῃ ἀπειλητικῶς.

Ἡ Γουιλελμίνα εἶχε πέσῃ, ἀντιμετωπίζουσα τὴν ἐχθρόν, πολεμοῦσα. Τὸ ὅπλον της δὲν την ἐγκατέλειψε παρὰ ὅταν την ἐγκατέλειψε καὶ ἡ ζωή. Ὑπάρχει ἐκεῖ, πλησίον της.

Καὶ αὐτὸ ἐπίσης ἐπολέμησε γενναίως, διότι δὲν ἀπομένει πλέον οὔτε ἓν φυσίγγιον ἄκαυτον.

— Ἀφῆστέ με νὰ περάσω, εἶπε μία γλυκεῖα φωνή.

Ἡ θεία Παυλίνα πλησιάζει τὴν θετήν της κόρην. Ὁ Μαριμπῆς παύει τοὺς γρυλλισμούς. Ἐκείνη γονατίζει πλησίον τῆς νεκρᾶς· ὁ Μαριμπῆς την κυττάζει... κυττάζει διὰ τελευταίαν φορὰν τὴν κυρίαν του... Ἡ χαίτη του ἀνακινεῖται ἀπὸ παρατεταμένον σπασμόν... Ὁ Μαριμπῆς δὲν θὰ σκοτώσῃ πλέον Ἄγγλους!

Ἡ θεία Παυλίνα ἀκουμβᾷ τὸ χέρι της εἰς τὴν γενναίαν καρδίαν τῆς ἐξαδέλφης τοῦ Πίετ Οὐύς... Ἔπαυσε νὰ πάλλῃ...

Τότε δύο μεγάλα δάκρυα, δύο ἀδάμαντες ἀγάπης ἐκχειλίζουν ἀπὸ τοὺς περιλύπους ὀφθαλμοὺς τῆς θείας Παυλίνας καὶ σταλάζουν ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς νεκρᾶς.

Ἡ Λιάνα καὶ τὰ δίδυμα ἔρχονται νὰ δώσουν τὸν τελευταῖον ἀσπασμὸν εἰς τὴν μικράν των φίλην.

. . . . . .

Τρεῖς τάφους ἔσκαψαν.

Εἰς τὸν μεσαῖον θὰ καταβιβασθῇ μετ' ὀλίγον τὸ πτῶμα τοῦ κορασίου, τυλιγμένον εἰς μίαν σημαίαν μὲ τὰ Τρανσβααλιακὰ χρώματα.

Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ἀποσπάσματος, ἀνδρεῖος πολεμιστής, τοῦ ὁποίου αἱ τρίχες ἦσαν ἤδη λευκαί, σηκόνει τὸ ἐλαφρὸν λείψανον μέσα εἰς τὸ ἔνδοξον σάβανόν του.

Τὸ ἀποθέτει μόνος του εἰς τὸ βάθος τοῦ λάκκου, εἰς τὰ σπλάγχνα τῆς γῆς ἐκείνης ὑπὲρ τῆς ὁποίας ἐπολέμησαν καὶ οἱ δύο, αὐτός, ὁ γηραιὸς στρατιώτης, κ' ἐκείνη, ἡ κόρη, ἡ Βοεροπούλα.

Ἀσκεπής, ἐν ᾧ ἄνδρες καὶ γυναῖκες γονατίζουν πέριξ τοῦ τάφου, ἀπευθύνει τὸν τελευταῖον χαιρετισμὸν πρὸς τὴν δεκατετραετῆ συνάδελφόν του:

«Κοιμήσου ἐν εἰρήνῃ, εἶπεν, ἀνδρεία ἐξαδέλφη τοῦ Πίετ Οὐύς, εἰς τὴν γῆν αὐτὴν τῆς Ὀράγγης, τῆς ἀδελφῆς τοῦ προστφιλοῦς μας Τρανσβαάλ.

«Ἡ ἀγνὴ καὶ ἡρωϊκή σου ψυχὴ ἂς ἐπαγρυπνῇ οὐρανόθεν ἐπὶ τῆς χώρας ταύτης, τὴν ὁποίαν τόσον γενναίως ὑπεραστπίσες!»

Φρικιάσεις διατρέχει τὴν ὀμήγυριν... Αἱ ψυχαὶ τοῦ γηραιοῦ πάππου καὶ τῆς μικρᾶς ἐγγονῆς διέρχονται ἄνωθεν τοῦ ἀνοικτοῦ τάφου καὶ πάλλονται ἀπὸ φιλοπατρίαν καὶ ἡρωϊσμόν.

Τὸ σῶμα τῆς νεκρᾶς εἶνε ἐξηπλωμένον εἰς τὸ βάθος τῆς τελευταίας του κατοικίας... καὶ τὸ χέρι τῆς θείας Παυλίνας ρίπτει ἐπάνω του τὴν πρώτην δράκα χώματος... Ὁ λάκκος γεμίζει.

Ἔπειτα ἡ Κάνυα καὶ ὁ Μαριμπῆς θάπτονται εἰς τοὺς ἄλλους δύο λάκκους δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ τῆς κυρίας των.

Οἱ τρεῖς φίλοι μένουν ἡνωμένοι καὶ εἰς τὸν ὕπνον ἀκόμη τοῦ θανάτου.

Μία ἰτέα σκιάζει τὸν τριπλοῦν αὐτὸν τάφον. Καὶ ἐπὶ τοῦ φλοιοῦ τοῦ δένδρου, ὁ Βόερ ἀρχηγὸς ἐχάραξε μὲ τὴν αἰχμὴν τοῦ μαχαιρίου του:

«Ἡ ἐξαδέλφη τοῦ Πίετ Οὐύς... Ἐτῶν δεκατεσσάρων... Θάνατος εἰς τοὺς ἐχθρούς!..»

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ὁ συνταγματάρχης Λακὼς δὲν ἠθέλησε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν εὐγενῆ ἀγῶνα τὸν ὁποῖον ἀνέλαβεν. Ὡρκίσθη νὰ παραμείνῃ εἰς τὸ Τρανσβαάλ καὶ νὰ πολεμήσῃ μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς.

Εἰς τὸ σύνταγμά του κατετάχθησαν ὁ Γκὺ καὶ ὁ Χάνς... ὅταν λείψουν οἱ ἄνδρες, δέχονται καὶ τὴν βοήθειαν τῶν παιδιῶν.

Ἡ μαμμὰ-Παυλίνα, ἡ Λιάνα καὶ ἡ Ἔλζα περιποιοῦνται τοὺς τραυματίας. Ὅσον θὰ διαρκέσῃ ὁ πόλεμος, αὐταὶ δὲν θὰ ἐγκαταλείψουν τὴν θέσιν των.

— Τί θὰ κάμῃς ἅμα τελειώσουν ὅλα; ἐρωτᾷ κάποτε ὁ συνταγματάρχης Λακὼς τὴν ἀδελφήν του.

— Ἂν θὰ ζῶ ἀκόμη, θά σε ἀκολουθήσω, ἀγαπητέ μου, εἰς τὴν Γαλλίαν, διότι ἠξεύρω καλὰ ὅτι θὰ περιθάλψῃς μὲ προθυμίαν τὴν χήραν καὶ τὰ ὀρφανά τοῦ Βόερ...

. . . . . .

Ἡ Εἰρηνούλα ἐπέστρεψεν εἰς τὸ Παρίσι μὲ τὴν Λενέτταν. Περιμένουσα τὸν πατέρα της, τὸν ἀδελφόν της, τὴν θείαν της καὶ τὰ ἐξαδέλφια της, φουρκίζει πρὸς τὸ παρὸν τὴν Μὶς Φλώρυ, — ὄχι ὅμως καὶ τόσον πολύ, ὅσον ἄλλοτε, — καὶ καταπλήσσει τὰς φίλας της μὲ τὴν διήγησιν τῶν περιπετειῶν της.

Ἂν εἶχε διατηρήσῃ τὸ μαῦρον ἐκεῖνο χρῶμα τοῦ Βατλαπῆ, αἱ φίλαι της θὰ ἐπίστευαν βεβαίως τὰς διηγήσεις της... ἀλλὰ τὰ κόκκινα ἐκεῖνα μάγουλα, τὰ πονηρά της μάτια δὲν ἐμπνέουν καμμίαν ἐμπιστοσύνην... Ἡ Εἰρηνούλα τὸ ἐννοεῖ καὶ θυμόνει...

Τότε ἐνθυμεῖται τί της εἶχεν εἰπῆ ἡ Γουϊλελμίνα ὅταν ἔφευγεν ἀπὸ τὸ Ζοννενστράαλε.

Ἡ Εἰρηνούλα την ἐβεβαίονεν, ὅτι αἱ φίλαι της εἰς τὸ Παρίσι δὲν θὰ την ἐπίστευαν ὅταν θὰ ταις ἔλεγεν ὅτι «ἔζησεν εἰς τὴν ἔρημον ὡς οἱ Ἰσραηλῖται.»

— Καὶ διατί, ἀφοῦ θὰ τοῖς τὰ λέγετε; εἶχεν ἐρωτήσῃ ἡσύχως ἡ Βοεροπούλα.

Δὲν ἦτο αὐτὸ τὸ μόνον μάθημα, τὸ ὁποῖον ἔλαβεν ἡ μικρὰ Παρισινὴ εἰς τὸ βάθη τῆς Ζουλουλάνδης.

Ἐννόησεν ἐπιτέλους ὅτι εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον κάθε ἄνθρωπος, εἴτε μικρὸς εἴτε μεγάλος, ἔχει νὰ ἐκπληρώσῃ ἕνα προορισμόν, καὶ ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐπιθυμῇ ἄλλον, ἐκτὸς τοῦ ἰδικοῦ του.

«Ἐγὼ δὲν εἰμπορῶ νὰ πολεμήσω διὰ τὴν πατρίδα μου... ἐσκέπτετο συχνά.

«Τὸ καθῆκόν μου εἶνε ἡ ἐπιμέλεια καὶ ἡ ὑποταγή... θὰ το ἐκπληρώσω ὅσον εἰμπορῶ καλλίτερα, διὰ νὰ δειχθῶ ἀξία τῶν συγγενῶν μου, ποὺ πολεμοῦν ἀκόμη ἐκεῖ-πέρα.»

Ἡ Εἰρηνούλα ἐσκέπτετο καλά.

Τὸ Τρανσβαὰλ ἔχει τὸν Πίετ Οὐύς, ἡ Γαλλία ἔχει τὴν Ἰωάνναν Δάρκ:

Καὶ ὅλοι γνωρίζουν, ὅτι ἡ Ἰωάννα Δάρκ, πρὶν πολεμήσῃ τοὺς Ἄγγλους, ἔγνεθε τὴν ρόκαν της, ἀγαποῦσε τοὺς γονεῖς της καὶ τους ὑπήκουε.

ΚΙΜΩΝ ΑΔΚΙΔΗΣ

[Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ Paul Roland]

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΒΟΕΡΟΠΟΥΛΑΣ

ΑΔΕΛΦΙΚΗ ΑΓΑΠΗ

Ὁ υἱὸς ἑνὸς πλουσίου ἕλληνος ἐμπόρου, ἐγκατεστημένου εἰς τὸ Λονδῖνον, εἶχε περιπέσῃ κατὰ τὴν νεότητά του εἰς μεγάλα σφάλματα. Ὁ γέρων πατήρ του, τοῦ ὁποίου περιεφρόνει τὰς νουθεσίας, ἐξωργίσθη ἐναντίον του, καὶ διὰ τῆς διαθήκης του τὸν ἀπεκλήρωσεν, ἀφήσας ὅλην τὴν περιουσίαν του εἰς τὸν μεγαλήτερον υἱόν του, ὁ ὁποῖος ἦτο καλός.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του, ὁ νέος ἔκαμε σοβαρὰς σκέψεις, μετενόησε διὰ τὰ σφάλματά του καὶ ὑπεσχέθη εἰς ἑαυτὸν νὰ μεταβληθῇ. Μετ' ὀλίγον ἔμαθεν ὅτι ὁ πατήρ του τὸν εἶχεν ἀπεκληρώσῃ. Ἡ εἴδησις αὕτη δὲν τῷ ἀπέσπασε κανὲν παράπονον, καμμίαν μομφὴν ἢ ὕβριν ἐναντίον τῆς μνήμης τοῦ πατρός του. Εἶπε μόνον: «Μοῦ ἠξίζεν.»

Ἡ διαγωγὴ αὕτη περιῆλθεν εἰς γνῶσιν τοῦ μεγαλητέρου ἀδελφοῦ, ὁ ὁποῖος, πλήρης χαρᾶς διὰ τὴν μετάνοιαν καὶ τὴν μεταβολὴν τοῦ ἀδελφοῦ του, μετέβη πρὸς συνάντησίν του, τὸν ἠσπάσθη καὶ τῷ εἶπεν:

— Ἀδελφέ μου, διὰ τῆς διαθήκης ταύτης ὁ πατήρ μας μὲ καθιστᾷ γενικὸν κληρονόμον του. Ὅμως ἠθέλησε νὰ ἀποκλείσῃ τὸν ἄνθρωπον ποὺ ἦσο ἄλλοτε, καὶ ὄχι τὸν ἄνθρωπον ποὺ εἶσαι σήμερα. Ὅθεν σοῦ ἀποδίδω τὸ μερίδιον, τὸ ὁποῖον σοῦ ἀνήκει.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ «ΒΟΕΡΟΠΟΥΛΑΣ»

Ἀγαπητοί μου,

ΙΠΛΗ θὰ εἶνε ἡ λύπη, ποὺ θὰ αἰσθανθῆτε σήμερον, ὅσοι παρακολουθεῖτε τὸ ἔξοχον μυθιστόρημα, τὸ ὁποῖον σᾶς τέρπει καὶ σας συγκινεῖ ἐπὶ ὁλόκληρον ἤδη ἑξαμηνίαν: τὴν «Βοεροπούλαν». Πρῶτον, θὰ λυπηθῆτε διὰ τὸν θάνατον τῆς ἡρωΐδος, τῆς μικρᾶς ἀλλὰ τόσον γενναίας καὶ τόσον συμπαθοῦς Γουϊλελμίνας. Δεύτερον, θὰ λυπηθῆτε διότι τελειόνει μαζί της καὶ τὸ μυθιστόρημα, καὶ διακόπτεται οὕτω μία ἀπὸ τὰς ὡραιοτέρας σας ἀπολαύσεις...

Καὶ δὲν ἠξεύρω διατί, αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην νὰ σας παρηγορήσω ὀλίγον... Εὐτυχῶς, διὰ τὴν δευτέραν τοὐλάχιστον λύπην, ἡ παρηγορία εἶνε πολὺ πρόχειρος. Κάθε πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἔχει ἀρχήν, φυσικὰ ἔχει καὶ τέλος. Δὲν γίνεται διαφορετικά... Φαντασθῆτε πόσον ἡ λύπη σας θὰ ἦτο μεγαλητέρα, — καὶ δικαιοτέρα — ἂν ἔξαφνα ἡ «Βοεροπούλα», δι' οἱονδήποτε λόγον, δι' οἱονδήποτε δυστύχημα, ἔμενεν ἡμιτελής!.. Ἔπειτα, ἂν ἐτελείωσεν ἡ «Βοεροπούλα», ὑπάρχει ὅμως ἡ «Διάπλασις.» Ἀλ αὐτὴ δὲν τελειόνει ποτέ. Καὶ ἰδοὺ ὅτι ἀμέσως, εὐθὺς ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου, ἀρχίζει νέον μυθιστόρημα, τόσον ὡραῖον καὶ αὐτό, ὥστε εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ σας λυπήσῃ ἐπίσης μεθαύριον, εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους, ὅταν θὰ τελειώσῃ...

Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως, πόσον θὰ σας χαροποιήσῃ ὁ θαυμάσιος αὐτὸς «Ἄσωτος Υἱός», καὶ πόσας φαιδρὰς ὥρας θὰ σας κάμῃ νὰ περάσετε, καὶ πόσα γέλια θὰ σας προξενήσῃ, τοὐλάχιστον εἰς τὴν ἀρχήν, διότι αὐτὸς τὴν πραγματικὴν συγκίνησιν τὴν ἐπιφυλάσσει διὰ τὸ τέλος. Ὑποθέτω, ὅτι ἐπαρηγορήθητε ἀρκετὰ διὰ τὴν μίαν λύπην. Τώρα μένει ἡ ἄλλη.

Ἀγαπῶμεν τόσον πολὺ τὰ πρόσωπα τῆς φαντασίας, ὅταν ὁ συγγραφεὺς ἔχῃ τόσην δύναμιν νὰ μᾶς τα παρουσιάζῃ ζωντανά, ὅσην ὁ συγγραφεὺς τῆς «Βοεροπούλας», ὥστε τα θεωροῦμεν ὡς πραγματικά, καὶ χαίρομεν εἰς τὴν εὐτυχίαν των, καὶ λυποῦμεθα εἰς τὴν δυστυχίαν των. Ἐννοῶ λοιπὸν κάλλιστα τὴν λύπην, τὴν ὁποίαν θὰ αἰσθανθῆτε, ὅταν θὰ ἰδῆτε σήμερον τὸν θάνατον τῆς Γουϊλελμίνας, καὶ θὰ παρασταθῆτε εἰς τὴν ὀδυνηράν, τὴν συγκινητικὴν της ταφὴν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης...

Καὶ σημειώσατε, ὅτι ἡ Γουϊλελμίνα δὲν εἶνε καὶ τόσον φανταστικὸν πρόσωπον, ὅσον εἶνε τὰ τῶν συνήθων μυθιστορημάτων. Ὁ ἐξάδελφός της, ὁ ἡρωϊκὸς ἐκεῖνος Πίετ Οὐύς, εἶνε ἱστορικὸν πρόσωπον, καὶ ὅλοι οἱ Βόερς λατρεύουν τὴν μνήμην τοῦ παιδίου αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον ὑπῆρξε τόσον γενναῖον. Ἡ ἐξαδέλφη του εἰμπορεῖ νὰ μὴν ἐλέγετο Γουϊλελμίνα Μὰκ Νέδιν, τὸ ὄνομα αὐτὸ εἰμπορεῖ νὰ εἶνε ἄγνωστον εἰς τὸ Τρανσβαάλ. Ἀλλὰ μόνον τὸ ὄνομα. Διότι πόσαι Βοεροπούλαι διέπρεψαν εἰς τὸν τελευταῖον πόλεμον, πόσαι ἐφάνησαν γενναῖαι, ὅσον ἡ ἡρωΐς μας, πόσαι ἀπέθανον, ὅπως καὶ αὐτή, ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης!.. Ὁ συγγραφεὺς ἀντέγραψεν ἐκ τοῦ φυσικοῦ, καὶ ἂν μερικαὶ λεπτομέρειαι εἶνε φανταστικαὶ καὶ μόνον ὁμοιαλήθεις, ἀλλὰ ὁ παιδικὸς αὐτὸς ἡρωϊσμός, ἡ παιδικὴ φιλοπατρία, ὅπως την περιγράφει, δὲν εἶνε πλάσμα τῆς φαντασίας του.

Ναί, ἑκατοντάδες Βοεροποῦλαι — καὶ Βοερόπουλα, — ἀνδρεῖαι καὶ ἐνθουσιώδεις ὅσον ἡ ἰδική μας, ὑπῆρξαν πραγματικῶς, ἔζησαν μὲ σάρκα καὶ μὲ ὀστᾶ καὶ πολλαὶ ἐξ αὐτῶν εὗρον τὸν ἔνδοξον, τὸν ἀπαράμιλλον, τὸν ἀνεκτίμητον θάνατον τῆς Γουϊλελμίνας. Ἀλλὰ ἡ λύπη, τὴν ὁποίαν μᾶς προξενεῖ τοιοῦτος θάνατος, πόσον ὀλίγον ὁμοιάζει μὲ τὴν λύπην τὴν κοινήν! Ὤ, αὐτὴ δὲν ἔχει ἀνάγκην παρηγορίας!.. Εἶνε συγκίνησις ἀνωτέρα, ὑψηλοτέρα, εἶνε θαυμασμός, εἶνε λατρεία, εἶνε πόθος πρὸς μίμησιν, εἶνε ἐνθουσιασμός. Τὰ δάκρυα τῆς λύπης αὐτῆς, ἡ ὁποία ἐγκλείει τόσα ὡραῖα πράγματα, εἶνε τὰ εὐγενέστερα δάκρυα, τὰ ὁποῖα εἰμπορεῖ νὰ θολώσουν εὐκιαθήτους νεανικοὺς ὀφθαλμούς...

Εὐτυχὴς ὁ λαός, ὁ ἀνατρέφων μὲ τοιαύτας ἀρχάς, μὲ τοιαύτας παραδόσεις τὰ τέκνα του, τοὺς υἱούς του, τας θυγατέρας του!.. Ὁ λαὸς αὐτὸς δὲν χάνεται ποτέ. Δὲν θὰ ὑποδουλωθῇ ποτέ, δὲν θὰ σβεσθῇ ποτὲ ἀπὸ τὴν ἱστορίαν... Ὅταν ἐτελείωνε τὸ μικρὸν δράμα, τὸ ὁποῖον συνεκίνησε τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Διαπλάσεως», ἐτελείονε συγχρόνως καὶ τὸ ἄλλο δρᾶμα, τὸ μεγάλον, τὸ ὁποῖον ἐπὶ τριετίαν σχεδὸν συνεκίνησεν ὅλον τὸν κόσμον. Μαζὶ μὲ τὴν «Βοεροπούλαν» ἐτελείωσε καὶ ὁ πόλεμος. Ἡ συνθήκη τῆς εἰρήνης ὑπεγράφη μεταξὺ Βόερς καὶ Ἄγγλων. Καὶ ὁ κόσμος παρέστη πρὸ τοῦ ἐκπληκτικοῦ θεάματος δύο λαῶν συνθηκολογούντων μετὰ μακρὸν πόλεμον, χωρὶς νὰ ἠξεύρῃ κανείς, χωρὶς νὰ εἰμπορῇ κανεὶς νὰ εἴπῃ, ποῖος εἶνε ὁ ἡττημένος καὶ ποῖος εἶνε ὁ νικητής! Καὶ πραγματικῶς, τόσῃ ὑπῆρξεν ἡ ἀνδρεία τῶν ἐπὶ τέλους ἡττηθέντων Βόερς, καὶ τόσον μεγάλη ἡ φθορὰ τῶν ἐχθρῶν των, ὥστε ἡ ἧττά των ἐθεωρήθη κατ' οὐσίαν ὡς νίκη. Καὶ ἠναγκάσθησαν μὲν νὰ ὑποταχθοῦν εἰς τὴν ἐπικυριαρχίαν τῆς Ἀγγλίας, ἀλλ' ἐπέτυχον αὐτονομίαν, ἐπέτυχον ἀμνηστείαν, καὶ ἀντὶ νὰ πληρώσουν πολεμικὴν ἀποζημίωσιν, τὴν ἐπλήρωσαν οἱ Ἄγγλοι.

Ὀλίγοι ἡττημένοι εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ κόσμου ἔκαμαν τόσον ἔντιμον καὶ ὑπερήφανον συνθήκην εἰρήνης. Ἀλλ' ὁ ἡττημένοι αὐτοὶ ὀνομάζονται Βόερς, καὶ ἔχουν, βλέπετε, Βοεροπούλας, καὶ ἔχουν Βοερόπουλα, καὶ ἠξεύρουν ὅλοι νὰ ἀποθνήσκουν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, καὶ ἠξεύρουν νὰ ντιμετωπίζουν τὸν ἰσχυρότερον, τὸν πολυπληθέστερον ἐχθρὸν μὲ τὴν ἀφοβίαν, μὲ τὸ ἡρωϊκὸν ἐκεῖνο θάρρος, τὸ ὁποῖον ἐμπνέει μόνη ἡ πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπη!

Ὑπῆρξεν ἐποχή, — ὄχι πολὺ μακρυσμένη, — κατὰ τὴν ὁποίαν τὰ ἴδια ἔλεγαν διὰ τοὺς Ἕλληνας, διὰ τὰ Ἑλληνόπουλα, διὰ τὰς Ἑλληνοπούλας. Ἀρά γε δὲν θὰ ξαναγυρίσῃ ποτὲ πλέον αὐτὴ ἡ ἐποχή;..

Σᾶς ἀσπάζομαι, ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

ΔΙΑ ΤΟΥ ΡΙΟΥ ΓΙΟΧΑΟΥΖΕΝ.

Ἦτο ἡ ἕκτη καὶ ἡμίσεια πρωϊνὴ ὥρα, τῆς 19 Μαρτίου, ὅταν ἡ σχεδία ἀπέπλευσεν, ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὴν ὄχθην καὶ ἠκολούθησε τὸ ρεῦμα τοῦ ρίου Γιοχάουζεν.

Μόλις ἔφεγγε. Νέφη διέτρεχον τὰς ὑψηλὰς ζώνας τοῦ αἰθέρος ὑπὸ τὴν ὠθησιν ἀνέμου ἰσχυροῦ. Ἂν δὲν ἠπειλεῖτο βροχή, ἦτο ὅμως πιθανὸν ὅτι ὁ οὐρανὸς θὰ διετηρεῖτο συννεφώδης καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας.

Ὁ Κάμης καὶ οἱ σύντροφοί του δὲν εἶχον λόγον νὰ παραπονῶνται διὰ τοῦτο, ἀπεναντίας ἔπρεπε νὰ εἶνε πολὺ εὐχαριστημένοι, ἀφ' οὗ ἐπρόκειτο νὰ ταξει-

δεύσουν διὰ ποταμοῦ πολὺ ἐκτεθειμένου εἰς τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου.

Ἡ σχεδία, ἐπιμήκης τὸ σχῆμα, εἶχε πλάτος ὄχι μεγαλήτερον τῶν ὀκτὼ ποδῶν, μῆκος δὲ δώδεκα. Ἦτο ἀκριβῶς ὅ,τι ἐχρειάζετο διὰ τέσσαρα πρόσωπα καὶ διὰ τὰ ὀλίγα πράγματα, τὰ ὁποῖα εἶχον συμπαραλάβῃ οἱ ταξειδιῶται. Ἦσαν δὲ ταῦτα: ἡ μετταλλίνη φυσιγγιοθήκη, τὰ ὅπλα,— ἤτοι αἱ τρεῖς καραμβίναι, — ἡ προχόη, ἡ χύτρα καὶ τὸ φλυζάνιον. Ὅσον διὰ τὰ τρία ρεβόλβερ,

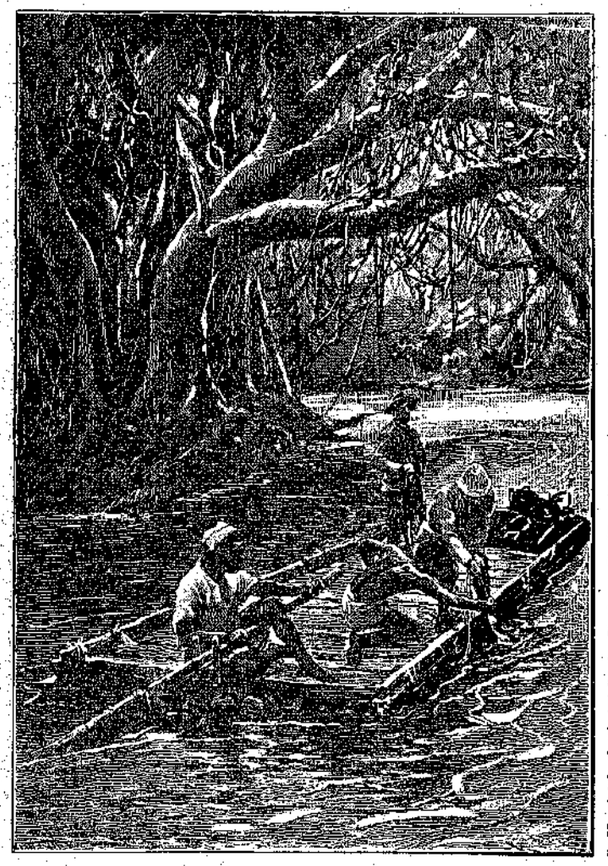

« Ὁ δὲ Λάγκας γονατιστὸς πλησίον του, παρηκολούθει τὴν ἁλιείαν μὲ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον. » (Σελ. 204, στήλ. γ'.)

τὰ ὁποῖα ἦσαν ὀλκῆς μικροτέρας παρὰ αἱ καραμβίναι, δὲν ἠμποροῦσαν νὰ χρησιμοποιήσουν καὶ δι' αὐτὰ τὴν φυσιγγιοθήκην τοῦ ἰατροῦ. Μετρήσαντες τὰ φυσίγγια, τὰ ὁποῖα ὑπῆρχον εἰς τὰ θυλάκιά των, ὁ Τζὼν Κὸρτ καὶ ὁ Μαξ Οὐμπὲρ εἶδον ὅτι δὲν εἶχον νὰ ρίψουν εἰμὴ περὶ τὰς εἴκοσι βολάς. Ἄλλως τε, πιθανὸν νὰ μὴ παρουσιάζετο ἀνάγκη νὰ τα μεταχειρισθοῦν. Τὸ ζήτημα ἦτο, ὅτι οἱ κυνηγοὶ δὲν θὰ ἐστεροῦντο ἐφοδίων, ἕως ὅτου θὰ ἔφθανον εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Οὐμπάγκη.

Εἰς τὴν πρώραν τῆς σχεδίας, ἐπάνω εἰς στρῶμα ἐκ χώματος ἐπιμελῶς στοιβαγμένου, ὑπῆρχε σωρὸς ξηρῶν ξύλων, ὁ ὁποῖος εὐκόλως ἠδύνατο νὰ ἀνανεωθῇ, ἐν ᾧ περιπτώσει ὁ Κάμης θὰ ἐλάμβανεν ἀνάγκην πυρὸς καὶ ἐκτὸς τῶν ὡρῶν τῆς σταθμεύσεως. Εἰς τὴν πρύμνην, ἰσχυρὰ κώπη, κατασκευασθεῖσα, ἀπὸ μίαν σανίδα, θά τοις ἐπέτρεπε νὰ διευθύνουν τὴν συσκευήν, ἢ τοὐλάχιστον νὰ τὴν διατηροῦν ἐπὶ τοῦ ρεύματος.

Μεταξὺ τῶν δύο ὀχθῶν, εἰς πλάτος πεντήκοντα περίπου μέτρων, τὸ ρεῦμα ἐκινεῖτο μὲ ταχύτητα ἑνὸς χιλιομέτρου τὴν ὥραν. Μὲ τοιοῦτον πλοῦν, ἡ σχεδία θὰ ἐχρειάζετο περὶ τὰς εἴκοσιν ἡμέρας διὰ νὰ διανύσῃ τὰ τριακόσια χιλιόμετρα, τὰ ὁποῖα ἐχώριζαν τὸν ὀδηγὸν καὶ τοὺς συντρόφους του ἀπὸ τὴν συμβολὴν τοῦ Οὐμπάγκη. Ἐκέρδιζαν τὸ ἥμισυ σχεδὸν τοῦ χρόνου τὸν ὁποῖον θὰ ἐξώδευαν ἂν ἐπεζοπόρουν διὰ τοῦ δάσους, ἀλλ' ἐκτὸς τούτου τὸ ταξείδιον τῶρα θὰ ἐγένετο ἀκόπως.

Ὅσον διὰ τὰ προσκόματα, τὰ ὁποῖα ἠδύνατο νὰ φράττουν ἐδῶ κ' ἐκεῖ τὸν ροῦν τοῦ Γιοχάουζεν, περὶ τούτων οὐδὲν ἐγνώριζαν. Ἐξ ἀρχῆς ἐφαίνετο μόνον ὅτι τὸ ποτάμιον ἦτο βαθὺ καὶ ἑλικοειδές. Ἔπρεπε νὰ ἐπισκοποῦν προσεκτικῶς τὸν ροῦν ἀν που ἐσχηματίζοντο καταρράκται ἢ ρεύματα ὁρμητικά, ὁ ὀδηγὸς θὰ ἐνήργει κατὰ τὰς περιστάσεις.

Μέχρι τοῦ σταθμοῦ τῆς μεσημβρίας, ὁ πλοῦς ἐξηκολούθησεν ἄνευ δυσχερειῶν. Χειριζόμενος τὴν κώπην, ἀπέφευγε τὸν ἀντίρρουν, τὸν παραγόμενον ἀπὸ τὰ μικρὰ ἀκρωτήρια τῆς ὄχθης. Ἡ σχεδία δὲν συνεκρούσθη οὔτε μίαν φοράν, χάρις εἰς τὴν δεξιότητα τοῦ Κάμη ὁ ὁποῖος διὰ ρωμαλέας χειρὸς ἀπεμακρύνετο ἀπὸ κάθε κακοτοπίαν.

Ὁ Τζὼν Κὸρτ, καθήμενος παρὰ τὴν πρώραν, μὲ τὴν καραμβίναν πλησίον του παρετήρει τὰς ὄχθας μ' ἐνδιαφέρον καθαρῶς κυνηγετικόν. Ἐσυλλογίζετο νὰ ἀνανεώσῃ τὰς προμηθείας ἂν θήραμά τι τριχωτὸν ἢ πτερωτὸν ἐπλησίαζεν εἰς ἀπόστασιν βολῆς, θὰ ἐφονεύετο ἀμέσως. Τοῦτο δὲ συνέβη περὶ τὴν ἐννάτην ὥραν καὶ ἡμίσειαν. Σφαῖρα κατέρριψεν ἄπνουν ἕνα «βάτερμπουκ», εἶδος ἀντιλόπης παραποταμίου.

—Καλὴ ριξιά! εἶπεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ.

— Ἀνωφελὴς ὅμως, ἀπεκρίθη ὁ Τζὼν Κόρτ, ἂν δὲν ἠμποροῦμεν νὰ πάρωμεν τὸ ζῷον.

—Αὐτὸ γίνεται 'στὴ στιγμή! ὑπέλαβεν ὁ ὀδηγός.

Καί, ἀντιστηριχθεὶς ἐπὶ τῆς κώπης, ἔφερε τὴν σχεδίαν πλησίον τῆς δεξιᾶς ὄχθης, εἰς τὸ μέρος ὅπου κατέκειτο ἡ ἀντιλόπη. Τὸ ζῷον μετ' ὀλίγον διεμελίσθη, καὶ τὰ χρήσιμα τεμάχιά του ἐφυλάχθησαν διὰ τὰ δύο γεύματα τῆς ἡμέρας.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, ὁ Μὰξ Οὐμπὲρ ἐχρησιμοποίει τὴν ἁλιευτικήν του ἐμπειρίαν, μολονότι δὲν εἶχεν εἰς τὴν διάθεσίν του παρὰ στοιχειώδη ἐργαλεῖα: ὀλίγον σπάγον, εὐρεθέντα εἰς τὸν κλωβὸν τοῦ ἰατροῦ, καὶ ἀντὶ ἀγκίστρων ἀκάνθας ἀκακίας, δπλωμένας μὲ μικρὰ κομματάκια κρέατος. Τὰ ψάρια τοῦ ποταμοῦ, πολλὰ τῶν ὁποίων ἀνεφαίνοντο εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, θὰ κατεδέχοντο νὰ τὸ τσιμπήσουν;

Ὁ Μὰξ Οὐμπὲρ εἶχε καθήσῃ εἰς τὴν δεξιὰν πλευρὰν τῆς σχεδίας, ὁ δὲ Λάγκας γονατιστὸς πλησίον του, παρηκολούθει τὴν ἁλιείαν μὲ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον.

Πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι οἱ λαύρακες τοῦ ρίου Γιοχάουζεν δὲν εἶνε ὀλιγώτερον ἀδηφάγοι καὶ ἠλίθιοι ἀπὸ ἄλλους, διότι εἰς ἐξ αὐτῶν δὲν ἤργησε νὰ καταπίῃ τὸ ἄγκιστρον καὶ νὰ πιασθῇ. Ὁ ἰχθὺς οὗτος ἐζύγιζεν ὀκτὼ ἕως ἐννέα λίτρας. Εἶνε περιττὸν νὰ εἴπωμεν, ὅτι οἱ ταξειδιῶται δὲν ἀνέβαλον διὰ τὴν αὔριον ὅ,τι ἠδύναντο νὰ κάμουν σήμερον: νὰ τὸν καταβροχθίσουν.

Ὅταν λοιπὸν ἐσταμάτησαν τὴν μεσημβρίαν, τὸ πρόγευμα ἀπετελέσθη ἀπὸ ψητὸν φιλέτον ἀντιλόπης καὶ ἀπὸ τὸν λάβρακα, ἐκ τοῦ ὁποίου δὲν ἔμενε παρὰ τὸ ψαροκόκκαλον. Διὰ τὸ γεῦμα, ἀπεφασίσθη νὰ κάμουν σοῦπα μ' ἓν καλὸν τεμάχιον ἀντιλόπης. Καὶ ἐπειδὴ ἔπρεπε νὰ βράσῃ πολλὰς ὥρας, ὁ Κάμης ἤναψε φωτιὰν εἰς τὴν πρώραν τῆς σχεδίας, ἔστησεν ἐπάνω τὴν χύτραν, καὶ ἔπειτα ὁ πλοῦς ἐπανελήφθη κ' ἐξηκολούθησεν ἀδιάκοπος μέχρι τῆς ἑσπέρας.

Τὸ ψάρευμα δὲν ἔφερεν ἀποτέλεσμα τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο. Περὶ τὴν ἕκτην ὥραν ὁ Κάμης ἐσταμάτησεν ἀπέναντι στενῆς καὶ πετρώδους ἀκροποταμιᾶς, σκιαζομένης ἀπὸ τοὺς κλώνους ἑνὸς κομμιοδένδρου, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν κραμπᾶ. Ὁ τόπος ἦτο κατάλληλος πρὸς διανυκτέρευσιν. Ἀχιβάδες, μύδια καὶ ἄλλα διάφορα ὄστρακα ἦσαν ἄφθονα εἰς τοὺς βράχους ἐκείνους. Ταῦτα, ἄλλα μαγειρευμένα καὶ ἄλλα ὠμά, θὰ συνεπλήρουν εὐαρέστως τὸ ὀψολόγιον τῆς ἑσπέρας. Ἂν εἶχαν μόνον ὀλίγον ἀλάτι καὶ τρία-τέσσαρα ταξιμάδια, τὸ γεῦμα θὰ ἦτο τέλειον...

Ἐπειδὴ ἡ νὺξ προηγγέλετο συννεφώδης καὶ σκοτεινή, ὁ Κάμης ἔκρινε φρονιμώτερον νὰ μὴ ταξειδεύσουν. Τὸ ρίον Γιοχάουζεν παρέσυρε κάποτε κορμοὺς πελωρίους· Σύγκρουσις μὲ κανένα ἐξ αὐτῶν ἠμποροῦσε νὰ εἶνε πολὺ ἐπιβλαβὴς διὰ τὴν σχεδίαν. Ἀπεφασίσθη λοιπὸν νὰ διανυκτερεύσουν ἐκεῖ, παρὰ τὴν ρίζαν τοῦ κομμιοδένδρου, ἐπὶ σωροῦ χόρτων.

Χάρις εἰς τὴν διαδοχικὴν φρούρησιν τοῦ Τζὼν Κόρτ, τοῦ Μὰξ Οὐμπὲρ καὶ τοῦ Κάμη, τὸ μικρὸν στρατόπεδον δὲν ἐδέχθη καμμίαν ὀχλήραν ἐπίσκεψιν. Κραυγαὶ πιθήκων ἠκούοντο μόνον ἀπὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου μέχρι τῆς ἀνατολῆς του συνεχῶς.

— Καὶ τολμῶ νὰ βεβαιώσω ὅτι αὐτοὶ δὲν ὁμιλοῦσαν! ἀνέκραξεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, ὅταν, ἐξυπνήσας τὴν πρωΐαν ἡτοιμάζετο νὰ βυθίσῃ εἰς τὸ διαυγὲς ὕδωρ τοῦ ποταμοῦ τὸ πρόσωπόν του καὶ τὰς χεῖράς του, τῶν ὁποίων δὲν εἶχον φεισθῆ τὰ κακοποιὰ ἔντομα.

Τὴν πρωΐαν ἐκείνην, ἡ ἀναχώρησις ἀνεβλήθη διὰ πολλὴν ὥραν. Ἔπιπτε βροχὴ ραγδαιοτάτη. Ἦτο φρονιμώτερον νὰ σταθοῦν ἕως νὰ παρέλθῃ ὁ κατακλυσμὸς ἐκεῖνος — φαινόμενον ἄλλως τε συχνότατον εἰς τὴν ἰσημερινὴν Ἀφρικήν. Τὸ πυκνὸν φύλλωμα τοῦ κομμιοδένδρου ἐπροφύλαξε τοὺς ταξειδιώτας ὁπωσδήποτε, μέχρι τινὸς δὲ καὶ τὴν σχεδίαν, ἡ ὁποία ἦτο δεμένη παρὰ τὰς ἰσχυράς του ρίζας. Πρὸς ἐπίμετρον, ὁ καιρὸς ἦτο θυελλώδης. Ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ποταμοῦ, αἱ σταγόνες τοῦ ὕδατος ἐσχημάτιζον μικρὰς ἠλεκτρικὰς φυσαλίδας. Μακρόθεν ἠκούοντο βρονταί, ἄνευ ἀστραπῶν. Χάλαζα ὅμως δὲν ἠπειλεῖτο, διότι τὰ ἀπέραντα δάση τῆς Ἀφρικῆς ἔχουν τὴν ἰδιότητα νὰ ἐμποδίζουν τὴν πτῶσίν της.

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΚΥΡΙΑ ΤΡΟΜΑΡΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΓ'.

Ἡ Μαρία ἀπόρησε πολύ, πῶς ἡ μυῖγες, ποῦ ἄλλη φορά τες ἔπερνε γιὰ θεριὰ καί τες ἐφοβεῖτο τόσον, ἔφευγαν καθὼς ἐκουνοῦσε τὴν πετσέτα, κατατρομαγμένες, χωρὶς νὰ την πειράξουν καθόλου.

Ἀπὸ αὐτὸ ἐπῆρε θάρρος καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἐξακολουθήσῃ μὲ τὸν ἴδιον τρόπον.

— Δὲν θέλω νὰ φοβοῦμαι πιά, ἔλεγε. Θέλω νὰλλάξω ζωή, θέλω νὰ γίνω διαφορετική, δὲν θέλω νὰ με λένε πιὰ Κυρία Τρομάρα.

Θέλω δὲν θέλω, θέλω δὲν θέλω... Βλέπετε, ὅτι μέσα 'στὴν ψυχὴ τῆς Μαρίας ἄρχισε νὰ ἐξυπνᾷ ἡ θέλησις. Τί μεγάλη καὶ θαυμαστὴ δύναμις ποῦ εἶνε, παιδιά μου, αὐτὴ ἡ θέλησις! Ἔτσι, μόνον μ' αὐτὴ τὴ δύναμι, μόνον ἐπειδὴ τὸ ἤθελεν, ἡ Κυρία Τρομάρα ἄλλαζεν ἀπὸ ἡμέρα σὲ ἡμέρα περισσότερο, καὶ λίγο-λίγο ἡ ἀνόητη καὶ ἡ φοβητσιάρα Μαρία ἐγίνετο γενναία καὶ λογική.

Τώρα πιὰ δὲν φοβᾶται τὲς πράσινες σαῦρες, οὔτε τὲς πέρνει γιὰ κροκοδείλους. Ἂν τυχὸν πέση ἡ καρέκλα της, δὲν πιστεύει πιὰ ὅτι ἀποκάτω εἶνε ρινόκερος. Καὶ ὅταν τῆς κάμνουν λουτρό, δὲν τρέμει μήπως πνιγῇ...

Καὶ τὲς ἀράχνες ἀκόμη δὲν τες φοβᾶται. Τὲς σιχαίνεται μόνο, καὶ γι' αὐτὸ δὲν μποροῦμε νὰ την κατηγορήσουμε, γιατί καὶ πολλοὶ ἄλλοι σιχαίνονται τὲς ἀράχνες. Νὰ ἰδῆτε ὅμως, ποῦ μιὰ μέρα ἡ Μαρία ἐνίκησε καὶ τὴ σιχαμάρα της.

Ὁ ἀδελφός της, ὁ Ἀχιλλεύς, ἐκρατοῦσε ἀπὸ τὸ πόδι μίαν ἀράχνην καὶ τῆς την ἔδιδε. Ἐκεῖ ἦταν καὶ ὁ μεγαλήτερος ἀδελφός της, ὁ Κρίτων.

— Νὰ ἰδοῦμε, θὰ την πιάσῃ; ἔλεγεν ὁ Κρίτων. — Δὲν θὰ την πιάσῃ! ἔλεγεν ὁ Ἀχιλλεύς.

— Ὄχι, θὰ την πιάσῃ. — Ἐγὼ λέγω πῶς δὲν θὰ την πιάσῃ.— Θὰ την πιάσῃ, ἐπέμενεν ὁ Κρίτων.

Πραγματικῶς, ἡ Μαρία την ἔπιασε καί... τὴν ἄφισεν ἐλεύθερη.

(Προσεχῶς τὸ τέλος) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΒΡΥΚΟΛΑΚΕΣ

ΔΙΑΛΟΓΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

(Τέλος· ἴδε σελ. 198.)

Κος Δαρας (Πρὸς τὸν Πόπον.)—Ἡ ἱστορία σου τὸν ὠφέλησε. Χαίρω πολύ... διότι εἶνε ἐντροπή, παιδὶ τῆς ἡλικίας του νὰ φοβᾶται τοὺς βρυκόλακας.

Πόπος.— Ἐγὼ δὲν θὰ φοβηθῶ πιὰ ποτὲ 'στὴ ζωή μου. Μοῦ φαίνεται ὅμως ὅτι τώρα δά, ἡ καρδιὰ τοῦ Ἀριστείδη κτυπᾷ πολὺ δυνατά.

(Ἀκούεται ἀπὸ τὸ παρακείμενον δωμάτιον ἡ φωνὴ τοῦ Ἀριστείδου, ὁ ὁποῖος κράζει πρὸς βοήθειαν ἔντρομος:)

Αριστειδης.— Χριστέ μου! Παναγία μου!.. Μπαμπᾶ! Πόπο! Μπαμπᾶ!

(Ὁ Ἀριστείδης ἐπιστρέφει κατατρομαγμένος, μὲ σβυμένον κερί, σφαγγίζων τὸ πρόσωπόν του.)

Κος Δαρας.— Ἔ, τί εἶνε;... τί σου συνέβη;

Αριστειδης.— Ὤ, μπαμπάκα μου! Μὴν τὸ πιστεύσετε, ἂν δὲν θέλετε... Εἶνε ὅμως ἀληθινόν, τὸ αἰσθάνθηκα!

Κος Δαρας.— Τί αἰσθάνθηκες;

Αριστειδης.—Νά, καθὼς ἄνοιξα τὴν δουλάπα, κάποιος μοῦδωκε ἕνα δυνατὸ μπάτσο κατάμουτρα, καὶ μοῦσβυσε τὸ κερί.

Κος Δαρας.— Μπάτσο;! Πῶς εἶνε δυνατόν;... Αὐτὸ εἶνε ἀπίστευτον!

Αριστειδης. — Καὶ ὅμως ἔγινεν. Ἄχ, Παναγία μου, ἀκόμη τρέμω... Ἀ, νὰ καὶ τὸ κερί μου σβυμένο, μὲ τὸ φυτίλι σπασμένο... Βλέπετε ὅτι δὲν σας λέγω ψέμματα.

Κος Δαρας.— Κάτι συμβαίνει ἐδῶ... Πρέπει νὰ ὑπάγω νὰ καλαλύψω τὴν αἰτίαν... Ἀνάψατέ μου τὸ κερί... Σεῖς περιμένετε ἐδῶ, καὶ τώρα θὰ ἔλθω νὰ σας πῶ (Ἐξέρχεται.)

Πόπος.— Σοῦ ἔδωσαν μπάτσο κατάμουτρα καί σου ἔσβυσαν τὸ κερί; Πολὺ παράξενο! Μήπως ἡ ψυχὴ τῆς μητέρας εἶνε θυμωμένη;... Τῆς ἔκαμες τίποτε;

Αριστειδης.— Ναί, Πόπο μου. Θυμοῦμαι ὅτι μιὰ μέρα, λίγον καιρὸ πρὶν πεθάνῃ, μ' ἔβαζε νὰ της διαβάσω τὴ Σύνοψη κ' ἐγὼ δὲν ἤθελα. Ἴσως γι' αὐτὸ ἡ ψυχή της εἶνε θυμωμένη μαζί μου.

Πόπος.— Ἀ! αὐτὸ θὰ εἶνε! αὐτὸ εἶνε! Γιατί δὲν τῶλεγες;... Ἐγὼ δὲν την ἐλύπησα ποτὲ τὴ μητέρα, καὶ γι' αὐτὸ ἡ ψυχή της δὲν μου ἔκαμε τίποτε.

Αριστειδης. — Βλέπεις λοιπὸν ὅτι εἶχα πολὺ δίκηο ποῦ δὲν ἤθελα νὰ πάγω μόνος μου εἰς τὸ δωμάτιόν της... Ἀμ' δὲν θὰ ξαναπατήσω τώρα;

(Ὁ Κος Δάρας ἐπιστρέφει.)

Πόπος (πρὸς τὸν πατέρα του.) —Ἔννοια σας, μπαμπᾶ! Τώρα ξεύρουμε τί συμβαίνει... Μὴν κοπιάζετε σεῖς.

Κος Δαρας.—Κ' ἐγὼ το εἶδα... Ἀλλὰ τί ἐμάθετε σεῖς;

Πόπος —Ὁ Ἀριστείδης μοῦ ὡμολόγησε πρὸ ὀλίγου ὅτι ἐθύμωσε κάποτε τὴ μαμμᾶ, καὶ γι' αὐτὸ φαίνεται, ἡ ψυχή της ἤθελε νὰ τον τιμωρήσῃ....

Κος Δαρας.—Μπᾶ! τ' εἶνε αὐτά;! Πάλι ἄρχισες νὰ πιστεύῃς τέτοιες ἀνοησίες, σύ, ποῦ σ' ἐπίστευα λογικώτερον ἀπὸ τὸν ἀδελφόν σου; (Πρὸς τὸν Ἀριστείδην.) Ἄκουσε. Εὕρηκα τὴν αἰτίαν τοῦ μπάτσου σου. Πλησίον τῆς δουλάπας, εἶνε τὸ παράθυρον. Τὸ παράθυρον αὐτὸ ἔχει ἕνα βαρὺ παραπέτασμα. Τὸ φύλλον τῆς δουλάπας, ὅταν ἀνοίγῃ ὁλωσδιόλου καὶ μὲ ὁρμήν, εὑρίσκει τὸ σχοινίον τοῦ παραπετάσματος, τὸ πιέζει καί το τεντόνει. Τότε τὸ παραπέτασμα ἀναπηδᾷ καὶ αὐτό σ' ἐκτύπησεν εἰς τὸ πρόσωπον καί σου ἔσβυσε τὸ κερί. (Πρὸς τὸν Πόπον.) Σένα δέν σ' ἐπείραξε, διότι, φαίνεται, σὺ δὲν ἄνοιξες τὸ φύλλον τῆς δουλάπας ὁλωσδιόλου.

Πόπος.— Ἀλήθεια, τὸ θυμοῦμαι ὅτι δέν το ἄνοιξα ὁλωσδιόλου...

Αριστειδης.—Ἀ!... κ' ἐγὼ θυμοῦμαι ὅτι ἀπὸ τὴ βία μου καὶ ἀπὸ τὸ φόβο μου τὸ ἄνοιξα μὲ ὁρμή...

Κος Δαρας. — Τὸ εἶδατε; Ἐπίασαμε καὶ αὐτὸν τὸν π ο ν τ ι κ ό ν!.. Τώρα πᾶμε νὰ σάς το δείξω καὶ ἐπὶ τόπου. Ἐλπίζω ὅτι αὐτὸ θὰ σε θεραπεύσῃ, Ἀριστείδη, γιὰ πάντα.

ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΟΜΟΙ
"ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ"

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΙ 14 (οἱ ἐξῆς: **4.5.6.7.11.15.16.17.18.19.20.21.22.23**) πρὸς δραχ. 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, πρὸς δραχ. 1,10 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, καὶ πρὸς φράγκον χρυσοῦν 1 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΤΟΜΟΙ 8 (οἱ ἐξῆς: **1. 3. 8. 9. 12.13. 14.24**) πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ **10**ος πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)

ΤΟΜΟΙ 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897, καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. **3**. — Χρυσόδετος φρ. **6**.

ΤΟΜΟΙ 3: τῶν ἐτῶν 1899, 1900 καὶ 1901, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. 7.—Χρυσόδετος φρ. **10**.

ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΙ ἀνὰ δύο εὑρίσκονται καὶ οἱ τόμοι τῆς Δ', περιόδου τῆς «Διαπλάσεως». Ἐπὶ τῆς σημειουμένης δὲ ἀνωτέρω τιμῆς αὐτῶν ὡς ἀδέτων, προστίθενται καὶ φρ. 3 διὰ τὸ δέσιμον ἑκάστης δυάδος τόμων.

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ λεπτομερής, μὲ τὰ περιεχόμενα ἑκάστου τόμου τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης αὐτῆς, στέλλεται πρὸς πάντα αἰτοῦντα.

ΟΔΗΓΙΑΙ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Ἀπροσδόκητον.— Ἰδοὺ μία πονηρὰ Ἄσκησις, τῆς ὁποίας ἡ λύσις καταντᾷ δυσκολωτάτη, ἀκριβῶς ἕνεκα τῆς εὐκολίας της.

Πρόκειται νὰ δώσωμεν εἰς μίαν ἐρώτησιν, τὴν ἁπλουστέραν, τὴν φυσικωτέραν, τὴν στοιχειωδεστέραν ἀπάντησιν, — ἐκείνην τὴν ἀπάντησιν διὰ τὴν ὁποίαν δὲν χρειάζεται οὔτε μεγάλη σοφία, οὔτε εἰδικαὶ γνώσεις, — μίαν ἀπάντησιν τελοσπάντων, τὴν ὁποίαν θὰ ἠμποροῦσε νὰ δώσῃ καὶ ἕνα μικρὸ παιδί.

Φανταζόμεθα, ὅτι ὁ ἐρωτῶν δὲν περιμένει τοιαύτην ἀπάντησιν, καὶ δὲν πηγαίνει ὁ νοῦς μας ἐκεῖ ἀμέσως. Δι' αὐτὸ ἡ λύσις τῶν ἀπροσδοκήτων εἶνε δύσκολος.

Ἐρώτησις:— Τί ἔγινε τὸ ξίφος τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου ὅταν ἔπεσεν εἰς τὸν Γρανικόν;

Σταθῆτε· μὴν ἐρευνήσετε τὴν ἱστορίαν σας, διότι δὲν θὰ μάθετε εἴποτε. Ἡ ἀπάντησις εἶνε ἁπλουστατα! Ἐβράχη. Πῶς; δὲν το ἐπερμένετε; Ἀλλὰ δι' αὐτό το λέγομεν καὶ Ἀπροσδόκητον.

Ἄλλο παράδειγμα:

«Ποῖος ἀπὸ τοὺς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως φορεῖ τὸ μεγαλήτερον καπέλο;»

Τρέχα γύρευε τώρα νὰ εὕρῃς ὅλους τοὺς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως καὶ νὰ μετρήσῃς τὰ καπέλα των!.. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἐρωτῶν δὲν ἐννοοῦσε νὰ σε βάλῃ εἰς τόσον κόπον. Ἡ ἀπάντησις που θέλει εἶνε ἡ ἑξῆς: «Ὁ ἔχων τὸ μεγαλήτερον κεφάλι.» Τί ἁπλούστερον!

Κι' ἄλλο:

«Πότε ὁ σκύλος ἐμβαίνει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν;»

Ἠξεύρετε σεῖς καμμίαν εἰδικὴν περίπτωσιν, κατὰ τὴν ὁποίαν νὰ ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς σκύλους νὰ ἐμβαίνουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν; Ὄχι βέβαιά!

Καὶ ἀπαντᾶτε μὲ τὸ πονηρόν σας μειδίαμα: «Ὅταν εὑρίσκῃ τὴν θύραν ἀνοικτήν.»

Καὶ ἓν τελευταῖον παράδειγμα, διὰ νὰ ἐνοήσετε καλὰ-καλὰ τί σημαίνει Ἀπροσδόκητον:

«Πότε τὸ Πάσχα δὲν πέφτει Κυριακήν;»

Καὶ ἡ ἀπάντησις. *Ποτέ!*

[*Ἕπεται συνέχεια*]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Πῶς νὰ λέγεται ἄρά γε ὁ Τραπεζοῦντιος, ποῦ δημοσιεύει Παιδικὰ Πνεύματα 'στὴ Διάπλασι; ἐρωτᾷ ἡ ἀδελφὴ τῆς *Πέτρας Σκαρδάλου*.

— Μὰ δὲν ἔχει τόνομά του; ἐρωτᾷ ἡ μαμά.

— Ὄχι· μόνον Π.. Χ.

Καὶ ἡ *Πέτρα Σκαρδάλου*:

— Τότε λοιπὸν ὀνομάζεται ἢ Πρὸ Χριστοῦ, ἢ Παραδείγματος Χάριν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Ἀθηναίου

* * *

Ἡ *Μαργαρίτα τῆς Ἀκροπόλεως* ἐπιπλήττει τὸν μικρὸν ἀνεψιόν της:

— Ἄνοητε, τοῦ λέγει, χθὲς δὲν πῆγες σχολεῖο ἐπειδὴ ἤτουν ἀσθενής σήμερα... γιατί;

— Ἔννοια σου, θεῖσα, ἀπαντᾷ ὁ μικρός· μὴ θυμόνῃς, ἐγὼ εἶπα 'στὸ δάσκαλο ὅτι θὰ εἶμαι καὶ σήμερα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κυδαθηναίου.

* * *

Ὁ κύριος φωνάζει τὸν ὑπηρέτην τοῦ Κουφιοκεφαλάκη:

— Γιὰ κύτα ἐδῶ! Μοῦ ἔφερες δυὸ ὑποδήματα τοῦ ἴδιου ποδιοῦ.

Ὁ Κουφιοκεφαλάκης σέρχεται, καὶ μετ' ὀλίγον ἐπιστρέφει ἀπηλπισμένος:

— Μὰ καὶ τὸ ἄλλο ζευγάρι ἔτσι εἶνε, κύριε...

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτακτοῦρίου Ρόδου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΛΑΒΕΤΕ ΤΑ ΜΕΤΡΑ ΣΑΣ!

«Νὰ λάβωμεν τὰ μέτρα μας;... Μὰ τί συμβαίνει;... μήπως μας ἀπειλεῖ κανένας κίνδυνος καὶ δὲν το γνωρίζομεν;...» — Ναί, ἀγαπητοί μου· σᾶς ἀπειλεῖ ἕνας κίνδυνος, τὸν ὁποῖον δὲν μαντεύετε, καὶ ὁ ὁποῖος εἶνε πραγματικός, ὅπως κάθε ἄλλος: σᾶς ἀπειλεῖ ὁ κίνδυνος τῆς πλήξεως καὶ τῆς ἀνίας, τώρα τὰς διακοπάς, ποῦ κλείουν τὰ σχολεῖα, καὶ παύουν τὰ μαθήματα, καὶ διακόπτεται ἡ μελέτη...

Καὶ ἕνα μέσον διὰ ἀποφύγετε αὐτὸν τὸν κίνδυνον, — τὸ καλλίτερον ἴσως, — εἶνε νὰ προμηθεύθῆτε βιβλία τερπνὰ, εὐχάριστα, διδακτικὰ καὶ... εὐθηνά, καὶ νὰ διέρχεσθε τὰς ὥρας τῆς ἀνίας, ὅταν θὰ βαρύνεσθε τὰ παιγνίδια, μὲ ὠφελίαν καὶ ἐπωφελῆ ἀνάγνωσιν.

Τὸ μέσον τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἐδοκίμασαν πολλάκις οἱ παλαιότεροι φίλοι μου, ἀνομολογεῖται ὑφ' ὅλων ὡς ἀποτελεσματικώτατον. Μὲ *μικρὰν* δαπάνην, εἰμπορεῖ νὰ προμηθευθῇ κανεὶς πολλοὺς τόμους τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τῆς «Βιβλιοθήκης» της, ἕκαστος τῶν ὁποίων εἶνε θησαυρὸς ὁλόκληρος μυθιστορημάτων, διηγημάτων, διαλόγων, ποιημάτων, εἰκόνων, ἀσκήσεων, παιγνίων, γνώσεων παντοδαπῶν,— καὶ νὰ περάσῃ μὲ αὐτοὺς ἕνα εὐτυχισμένον καλοκαίρι.

Διὰ τοῦτο, βλέπετε, δημοσιεύω σήμερον κατάλογον τῶν παλαιῶν μου τόμων καὶ τῶν βιβλίων μου μὲ τὰς τιμάς των. Συμβουλευθῆτε αὐτὸν τὸν κατάλογον καὶ... λάβετε τὰ μέτρα σας!

Ὅ,τι ἐτελείωνα τὴν ἀνάγνωσιν τῆς μεταφράσεως τοῦ «Μυλωνᾶ», ἔλαβα καὶ τὴν μετάφρασιν τῆς «Ἐσθήρ, φίλατε *Λοῖζα*. Τὴν ἀνέγνωσα καὶ αὐτὴν μὲ τὴν ἴδιαν εὐχαρίστησιν. Ἀλλὰ νὰ σου εἴπω τὴν ἀλήθειαν, ἡ πρώτη μοῦ ἦνοεσε καλλίτερα. Ἤτο κάτι πλέον σύμφωνον μὲ τὰς δυνάμεις σου. Ἀπέδωσες πολὺ καλὰ τὸ ζωηρὸν καὶ πεταχτὸν ὕφος τοῦ συγγραφέως, καὶ ἐκτὸς ὀλίγων λέξεων, *αἱ* ὁποῖαι μοῦ ἐφάνησαν ἀκατάλληλοι ἢ καὶ ἀκαλαίσθητοι, κανὲν ἄλλο σοβαρὸν ψεγάδιον δὲν κύρα. Ὁ Ρακίνας ὅμως δὲν μεταφράζεται τόσον εὔκολα. Πρῶτον δὲν ἁρμόζει τόσον μεγάλη ἐλευθερία προκειμένου περὶ κλασικοῦ ἔργου, καὶ δεύτερον ἡ γλῶσσα αὐτὴ δὲν εἶνε κατάλληλος διὰ τραγῳδίαν. Θὰ ἐπροτιμοῦσα τὴν καθαρεύουσαν ἀμιγῆ, ἢ τὴν δημοτικὴν ἀμιγῆ. Ἐν τούτοις σε συγχαίρω καὶ διὰ τὰ δύο ἔργα, τὰ ὁποῖα μαρτυροῦν τὴν ἐπίδοσίν σου καὶ τὴν φιλοπονίαν σου.

Ὁ *μικρὸς* δημοσιογράφος, *Ἀργυρόπχος Φωνή*, περὶ τοῦ ὁποίου μὲ ἤρωτα τὸ *Μαῦρο Σύννεφο*, δὲν εἶνε ὁ Γ. Ο. ὥστε δὲν δημοσιεύω τὴν πληροφορίαν σου. Τί ἐννοεῖς λέγουσα ὅτι ἡ *Πολύχρωμος Χρυσαλλὶς* σοῦ ἔστειλε Μ. Μυστικά, μὴ συμμορφωθεῖσα πρὸς τὸν ὁδηγόν;

Ἐρυθρὸν Νέφος [ΕΕΕ], ἡ πειραιωτὴ τῶν πρωϊνῶν ὡρῶν τοῦ Ν. Φαλήρου μοῦ ἤρεσε περισσότερον ἀπὸ ὅσας μοῦ ἔστειλες ἕως τώρα· Ἔχεις παρατηρητικότητα καὶ εὐκολίαν εἰς τὴν ἐκφρασιν· πολλή.

Τὸ Κρητικὸν Κάστανον, τὸ ὁποῖον ἔχει ἕως τώρα 102 τετράδια Μ. Μυστικῶν, ἀπονέμει σήμερον τὰ βραβεῖά του, κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν που ἔδωκεν. Ἐκ τῶν ἐμμέτρων τετραδίων ὡς καλλίτερον θεωρεῖ τὸ τῆς *Ἰτέας*, τὸ ὁποῖον καὶ βραβεύει δι' ἑνὸς χρυσοῦ γαλλικοῦ βιβλίου. Ἐκ δὲ τῶν πεζῶν, ὡς καλλίτερον θεωρεῖ τὸ τοῦ *Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης*— Τὸ *Κρητικὸν Κάστανον*, τὸ ὁποῖον ἔρχεται κατ' αὐτὰς τὰς Ἀθήνας, θὰ μου φέρῃ καὶ τὸ χρυσόδετο βιβλίον τὸ ὁποῖον θὰ στείλω εἰς τὴν *Ἰτέαν*.

"Ἐστειλα τοὺς τόμους; που ἐζήτησες, *Μικρὲ Βιολιστά*. Σὺ δὲν ἔχεις ἀνάγκην ἀπὸ τὴν συμβουλὴν που δίδω πκραπάνω· τὴν ἔδαλες εἰς ἐνέργειαν πρὶν νὰ τὴν ἀκούσῃς κ' ἔσπευσες νὰ ἐξασφαλίσῃς τὴν διασκέδασιν τῶν διακοπῶν σου. Τί λαμπρὰ ποῦ θὰ περάσῃς εἰς τὴν ἐξοχὴν μὲ τὰ ὡραῖα αὐτὰ ἀναγνώσματα! Ἔπειτα θὰ μου γράψῃς, θὰ ἀπολάσσῃς Μ. Μυστικά, θὰ λαμβάνῃς ψέρος εἰ; τοὺς Διαγωνισμούς,— καὶ τί δὲν θὰ κάμῃς!

Τί καλά! Ἡ *Λιακὴ Μαργαρίτα* πρόκειται νὰ κάμῃ ἕνα ταξείδι, νὰ ἐπισκεφθῇ τὰς πόλεις ὅπου, ἐξ αἰτίας μου, ἔχει τόσας ἀγνώστους φίλας, καὶ νὰ τας γνωρίσῃ προσωπικῶς· θὰ χαροῦν ὅλαι ὅσαι θὰ το ἀκούσουν καὶ θὰ εὐχηθοῦν νὰ πραγματοποιηθῇ, ἐιδοὺ δὲν εἶνε καὶ ἀκόμη βέβαιον.

Ἡ *Νεράϊδα τῶν Σπετσῶν*,— ἡ ὁποία πρὸ ὀλίγου ἐπέστρεψεν ἀπὸ ἕνα ταξειδάκι ἕως τὴν Θεσσαλονίκην ὅπου ἐπέρασεν ὡραῖα,— μοῦ παραγγέλλει σήμερον τὸ ἑξῆς: «Κατὰ τὸ 1901 κανεὶς συνδρομητὴς ἢ συνδρομήτρια δὲν διέπρεψε πολύ, οὔτε φασαρίαν ἔκαμεν ὅπως ἄλλοτε ὁ *Χάλασμὸς Κόσμου*, τὸ *Ἀρχιζιζάνιον* καὶ ἡ *Ναυτοπούλα*. Ἂν καὶ εἶνε πολλοὶ ἔζυπνοι καὶ ἐξυπνες, κανεὶς ἀκόμη δὲν ἔφθασε τὴν δόξαν αὐτῶν.» Τί λέτε καὶ σεῖς; Καὶ ἂν εἶνε ἀληθινὸν πῶς το ἐξηγεῖτε;...

Ναί, *Μικρὸ Ἀθηναῖε*, ἡ τυχοῦσα φέτος τοῦ Μποτασείου Βραβείου εἰς τὸ Ἀράκειον Ἀθηνῶν Δνὶς *Πηνελόπη Ἀγ. Κλεμένους*, εἶνε ἡ παλαιά μου φίλη *Ἑλληνικὴ Θάλασσα*. Τὴν εἰκόνα της ἐδημοσίευσα εἰς τὸν τόμον τοῦ 1898 σελὶ: 405.

Αἱ λύσεις ἅμα σταλοῦν εἰς τὸ τυπογραφεῖον πρὸς στοιχειοθέτησιν θεωροῦνται πλέον ὡς δημοσιευθεῖσαι· ὥστε πρὶν σταλοῦν εἰς τὸ τυπογραφεῖον, πρὶν δηλαδὴ λήξῃ ἡ προθεσμία πρέπει νὰ μοι στέλλετε τὰς ἰδικάς σας, *Κύκνειον Ἄσμα* καὶ *Ἥρω Θησεῦ*, διὰ νὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν.

Ἀσπασμοί, Πληροφορίαι:—τὸ *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς* παρακαλεῖ τὴν *Ἑλληνοπούλαν* νὰ ἀπαλλάξουν τὰ ὀνόματά των, διότι εἰς τὸ τετράδιον τῶν Μ. Μυστικῶν της, εἶδε γνώριμον χαρακτῆρα· — ὁ *Παρήγορος Ἄγγελος* εὐχαριστεῖ θερμῶς τὸν *Ἄγγελον Δύγερινόν*, διότι εἶχε τὴν εὐγένειαν νὰ ἐπαινέσῃ τόσον πολὺ τὰ Μ. Μυστικά του, τὸν πληροφορεῖ δὲ ὅτι καὶ αὐτὸς εἶνε κατενθουσιασμένος μὲ τὰ ἰδικά του· — ὁ *Λαμπρὸς Κιθαρῳδὸς* συγχαίρει τὸν *Ἄγγελον Δύγερινόν*, *Ἐρυθρὸν Νέφος*, *Τρεμοσβῦτον Ἀστέρι* καὶ *Ἀνεψιὸν τοῦ Βασιλέως* διὰ τὰ βραβεῖά των·—ὁ *Μικρὸς Βιολιστὴς* χαιρετᾷ τὴν *Μικρὰν Βιολίστριαν* καὶ την ἐρωτᾷ πόσος καιρὸς εἶνε ποῦ ἤρχισε νὰ σπουδάζῃ μουσικήν· ἐπίσης καὶ τὴν *Κόρην τοῦ Στρυμῶνος*, ἡ ὁποία μανθάνει βιολί· — ἡ *Ἰτέα* δέχεται εὐχαρίστως τὴν ὑπὸ τῆς *Πικραμένης Καρδούλας* προταθεῖσαν ἀλληλογραφίαν καὶ ἀναμένει ἐπιστολήν της εὐχαριστεῖ δὲ τὴν *Μόγωσιν* διὰ τὴν κάρταν της καὶ τὰ ὡραῖα Μ. Μυστικά· — τὸ *Ἄνθος Μαΐου* ἀσπάζεται τὴν *Γλυκεῖαν Καρδίαν* καὶ ἐπιθυμεῖ πολὺ νὰ την γνωρίσῃ· — ἡ *Ἀθῶα Καρδία* παρακαλεῖ τὸ *Χρυσὸ Περιστεράκι* νὰ της φανερώσῃ τὸνομά του, διότι νομίζει ὅτι το γνωρίζει· ἐπίσης καὶ τὴν *Αὔραν τῆς Κερκύρας* (ἂν θέλουν δι' ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν)— ἡ *Διοπτροφοροῦσα* εὐχαριστεῖ τὴν *Αὔραν τῆς Κερκύρας διὰ τὰς εὐχάς της*, *ἀσπάζεται τὴν Σκόνην τῶν Ἀθηνῶν*, τὴν ὁποίαν ἐγνώρισεν εἰς τὴν "Ἔκθεσιν, καὶ πληροφορεῖ τὴν *Φιλόμουσον Χαλκιδίδα*, ὅτι περνᾷ ὡραῖα· — ὁ *Λί-Λί-Χὰν* ἀντιχαιρετᾷ τὴν *Τριφλόμυγαν* καὶ τη συνιστᾷ εὐσέβειαν καὶ μὴ σκύπτῃ τόσον πολύ, διότι θὰ βλαφθῇ τὸ κεφάλι της καὶ θὰ τον φθίσῃ εἰς τὴν ἀφηρημάδαν· — ἡ *Νεράϊδα τῶν Σπετσῶν* ἤθελε νὰ ζητήσῃ ἀνταλλαγὴν Μ. Μ. μὲ τὸ, *Ἐξόριστον Ναπολέοντα*, τὸν *Νικητὴν τῆς Ἀουστερλίτσης* καὶ τὸν *Στρατηγὸν τοῦ Βατερλῶ*· ἀλλ' ἀπὸ ποῖον νὰ ζητήσῃ, ἀφ' οὗ καὶ οἱ τρεῖς εἶνε ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον; — ὁ *Εὔφυης Βλὰξ* ἀσπάζεται τὸν *Κόλπον τῆς Ἀτταλείας*· — ἡ *Χιονοσκεπὴς Δίρφη* ἀντασπάζεται τὴν *Ἀμαρυλλίδα*· — ἡ *Ναυτοπούλα τῆς Κρανάης* πληροφορεῖ τὴν *Ἀραχνίτιαν Τραπεζουντέον*, ὅτι παίζει μὲν βιολί, ἀλλὰ σπανίως, διότι περισσότερον καταγίνεται εἰς τὸ πιάνο· ἐρωτᾷ δὲ τὸν *Λωλὸν Διάβολον* ἐὰν ἔλαβε τὰ δελτάριά της· — ὁ *Εἰκοστὸς Αἰὼν* ζητεῖ ταχυκὰ τοῦ *Καλῶς Ὥριστος*· — ἡ *Ἀμαρυλλὶς* ἀσπάζεται τὴν *Διοπτροφοροῦσαν* κ' ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τὸνομά της δι' ἀνταλλαγῆς Μ Μ. — ἡ *Χρυσόπτερος Ἀλκυὼν* χαιρετᾷ τὴν *Ἀμυδράν Λάμψιν* καὶ μετ' ὀλίγου θὰ ἐκτελέσῃ τὴν παραγγελίαν της· — ἡ *Ροδία Κυνηγέτις* χαιρετᾷ καὶ συγχαίρει τὸν *Ἄγγελον Δύγερινὸν* διὰ τὸ βραβεῖόν του· — ἡ *Δόξα τῆς Κερκύρας* ἀφίνει ἐλεύθερον τὸ ψευδώνυμόν της, διότι ἔλαβεν ἄλλο πρὸ πολλοῦ· — ὁ *Ἀφρικανικὸς Ἥλιος* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὸν *Ρακοσυλλέκτην τῶν Παρισίων*· — ἡ *Κόκκινη* ζητεῖ ταχυκὰ τῆς *Μαύρης Προσωπιδοφόρου*.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: ὁ *Σίρ Λὰ-Φαλουδὲ* μὲ τὸ *Φουγάρο τῆς Εὐγενείας*· — τὸ *Κύκνειον Ἄσμα* μὲ τὸν *Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος*, *Ὀνειροπόλαν Ψυχὴν* καὶ *Δεμένα τῆς Πόλου*—ἡ *Γλυκεῖα Πατρὶς* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Σημαίαν* καὶ *Φιλοπάτριδα Ἰτέα* —τὸ *Θεσσαλικὸ Μενεξεδάκι* μὲ τὴν *Γαλιάντραν*, *Ἀγνὸ Περιστεράκι* καὶ *Βεριτευμένον Σικώνιον*· — τὸ *Κυανοῦν Σπήλαιον* μὲ τὸν *Ἄγγελον Δύγερινὸν* καὶ *Ἐλληνικὴν Ναυαρχίδα*·—ἡ *Ροδία Κυνηγέτις* μὲ τὸν *Κουασιμόδον*, *Ρόδιον Δάκιμον*, *Ρόδιον Ἱππότην* καὶ *Ἀταβύριον Ρόδον*· — ἡ *Μόγωσις* μὲ τὴν *Χαριτωμένην Κόρην*, *Ἑλληνικὸ Ἀεράκι*, *Διοπτροφοροῦσαν*, *Μαργαριτοφόρον* καὶ *Ἔνδοξον Ψαριανήν*· — ὁ *Ἐρυθρὸς Σταυρὸς* μὲ τὴν *Ὀνειροπόλον Ψυχήν*, *Ζιζάνιον τοῦ Γυμνασίου*, *Βίσμαρκ*, *Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν* καὶ *Μή με λησμόνει* — ἡ *Ὀνειροπόλος Ψυχὴ* μὲ τὴν *Δευκὴν Ἀκακίαν*, *Ἀθῶαν Καρδίαν*, *Ἑλληνικὸ Ἀεράκι*, *Τριανταφυλλένιον Κάμπον* καὶ *Γλυκὸ Φιλάκι* — ἡ *Κωπηλάτις Κύθνου* μὲ τὸν *Πανταχοῦ Παρόντα*, *Ροδοστεφανομένην Ἀνοιξιν*, *Κρητικὸν Πέλαγος*, *Ἀντιγόνην* καὶ *Κόλπον τῆς Ἀτταλείας*—τὸ *Δευκὸν Κρῖνον* μὲ τὸν *Ἐξόριστον Ναπολέοντα*, *Μαύρην Προσωπιδοφόρον* καὶ *Μικρὰν Βιολίστριαν*· — ἡ *Μαρία τῶν Μεδίκων* μὲ τὸ *Κρητικὸν Πέλαγος*, *Χαλκιδαΐκο Κουκλάκι*, *Μολὼν Λαβὲ* καὶ *Δευκὸν Κρῖνον*· — ἡ *Ἀμαρυλλὶς* μὲ τὴν *Ἀνοιξιάτικην Βραδυάν*, *Κρόταλον*, *Κυκλάμινον τῆς Ζακύνθου*, *Ζιζάνιον τοῦ Γυμνασίου*, καὶ *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς*· — ἡ *Κόρη τοῦ Στρυμῶνος* μὲ τὸ *Μολὼν Λαβέ*, *Θεσσαλικὸν Τάκινθον*, *Ἑρμιτίδα* καὶ *Κόντε Ρὰ-πανάκην*· — τὸ *Δουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς* μὲ τὸν *Ἀβακοῦμ*, *Ποιμενίδα τοῦ Παναχαϊκοῦ*, *Κιουκιουρίστραν*, *Διονυσιάδα Πηγὴν* καὶ *Ναυτοπούλαν τῆς Κρανάης*· — ὁ *Κουασιμόδος* μὲ τὴν *Μόγωσιν*, *Ἀγνὴν Φιλίαν* καὶ *Μικρὰν Ἀκανθυλλίδα*· — ἡ *Πειραϊκὴ Νὺξ* μὲ τὸ *Πειραϊκὸν Ἄστρον*·—ἡ *Σημαία τῆς Ἀγίας Λαύρας* μὲ τὴν *Κάρμεν Σύλβα*, *Μαραμένην Πασχαλιάν*, *Ποθεινὸν Δράκον*, *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς* καὶ *Πριγκίπισσαν Ἐλπίδα*·—ἡ *Μαρίδα τοῦ Εὐρίπου* μὲ τὸ *Κεντρί*, *Μή με λησμόνει*, *Ὀνειροπόλον Ψυχήν*, *Σκόνην τῶν Ἀθηνῶν* καὶ *Κουασιμόδον*· — τὸ *Κορινθιακὸν Κῦμα* μὲ τὸ *Δευκὸν Κρῖνον*, *Ἀμαρυλλίδα* καὶ *Παντοχοῦ Παρόντα*·—ἡ *Διονυσίας Πηγὴ* μὲ τὴν *Τράτταν τοῦ Εὐρίπου*, *Πολύχρωμον Χρυσαλλίδα*, *Παιδικὴν Χαράν*, *Ἀμαρυλλίδα* καὶ *Λαίμαργο Ποντίκι*· — ὁ *Ἀστὴρ τοῦ Φαλήρου* μὲ τὸ *Ζιζάνιον τῆς Νεολαίας*, *Μαύρην Προσωπιδοφόρον* καὶ *Μάγκαν τῶν Παρισίων*,— τὸ *Χαμαικέρασον*, μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Σημαίαν*, *Ὀνειροπόλον Ψυχήν*, *Ἰδ

καὶ *Μαρίαν τῶν Μεδίκων* — ὁ *Νοσταλγὸς Ἕλλην* μὲ τὸν *Χωλὸν Διάβολον*· *Γυμνάσιον Χίου*, *Νοσταλγὸν τῆς Θαλάσσης*, *Ἀθβακοῦμ* καὶ *Ἄγγελον Αὐγερινόν* — τὸ *Λευκὸν Κρῖνον* μὲ τὸ *Σπήλαιον Δοξαπατρῆ*, *Πασίμαχον*, *Ψαρᾶν τοῦ Εὐρίπου*, *Χαζοφιλόσοφον* καὶ *Κωπηλάτιδα Κόθρου*· — ὁ *Λαμπρὸς Κιθαρῳδὸς* μὲ τὴν *Δεσποινίδα Παρακράτησαν*, *Ἀμαρυλλίδα* καὶ *Μελιχρὰν Ἀκτῖνα*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Παρήγορον Ἄγγελον* (χαίρω ποῦ ἔγινες καλά· ἐγέλασα ὅταν εἶδα, ὅτι παρ' ὀλίγον νὰ γίνῃς «Κυρία Τρομάρα» μὲ τὴν ἀράχνην ἐκείνην ποὺ ἔπεσεν ἐπάνω σου·) *Πικραμένην Καρδούλαν* (ποῦ ἐδύθη ἡεύχάριστος περίστασις καὶ ἐγνώρισα τὸν ἐξῶ ἀδελφόν σου Κωνσταντῖνον, τὸν ὁποῖον πάρα πολὺ ἐκτιμῶ καὶ ὑπολήπτομαι·) *Λαμπρὸν Κιθαδῳδόν*, *Ἰτέαν* ([Ε] ἡ ἐπιστολή σου ἦτο εὐφυεστάτη καὶ ἐνδιαφέρουσα, ἀδικεῖς τὸν ἑαυτόν σου νὰ νομίζῃς τὸ ἐναντίον, καὶ ἀδικεῖς ἀκόμη καὶ ἐμέ, ποὺ ἀργεῖς τόσον πολὺ νὰ μοῦ γράψῃς·) *Σμυρναϊκὸν Κόλπον* (εἰμπορεῖ νὰ ἔχῃς δίκαιον· ἀλλὰ πρέπει νὰ περάσῃ ὀλίγος καιρός, νὰ ἰδοῦμεν θὰ λάβῃς ἢ ὄχι; ἐγὼ δὲν ἠμπορῶ νὰ δημοσιεύσω τὰ παράπονά σου ἐναντίον τῶν κυρίων αὐτῶν, ἐὰν δὲν γίνουν βάσιμα·) *Ἄνθος Μαΐου* (σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας σου πραγματικῶς, εἰς τὴν Λάρισσαν ἔχω πολλὰς συνδρομητρίας, καὶ ἂν γνωρισθῇς μαζί των, θὰ ποκτήσῃς καλὰς φίλας·) *Ἀθῷαν Καρδίαν* ([ΕΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν περιγραφήν· ἔγινε λοιπὸν ἡ λεμβοδρομία μὲ τὴν σελήνην;) *Διοπτροφοροῦσαν*, *Μέλλοντα Δόκιμον*, *Ἀστέρα τῆς Ἀνατολῆς* (σοῦ ἔστειλα τὸ Βραβεῖον τὴν 26 Μαΐου·) *Μιντάταυρον* (αἱ λύσεις δεκταί· Τὸ Π. Πνεῦμα δὲν τὸ ἐνόησα καὶ τόσον καλά...) *Πειραϊκὸν Ἀστέρα* (ἔστειλα·) *Σύλλογον Ἐλπίδα* (σᾶς εὐχαριστῶ ὅλους διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις σας· διὰ νὰ σταλοῦν ὅμως τόμοι πρέπει νὰ συνοδεύεται ἡ παραγγελία μὲ τὸ ἀντίτιμον, διότι δὲν μοῦ περισσεύει καιρὸς νὰ κρατῶ λογαριασμούς·) *Δῖ-Δῖ-Λάν*, *Εὐφρῶ Βλάκα* (ἔλαβα· ἡ ἐπιστολή σου πρὸς τὸν *Ἀθβακοῦμ* ἐστάλη, εὐχαριστῶ διὰ τὴν κάρταν·) *Ναυτοπούλαν τῆς Κρανάης* (ἀπεναντίας, τὸ γράψιμόν σου εἶνε εὐανάγνωστον· τὸ Π. Πνεῦμα πολὺ εὔμορφον· σὲ συλλυποῦμαι διὰ τὸν θάνατον τῆς θείας σου·) *Ἐξόριστον Ἕλληνα*, *Πεπρωμένον* (αὐτὸ ποὺ λέγεις, ἀπὸ σὲ ἐξαρτᾶται· αἱ λύσεις ἐλήφθησαν τακτικά· ἔλαβα ὑπ' ὄψει μου αὐτὸ ποὺ μοῦ γράφεις·) *Ἀμαρυλλίδα* (ὅτι γελοῖον μειδίαμα!... » ἔχομεν ἤδη κάλλ τὸ ἀνέκδοτόν σου!) *Ἀγνὴν Φιλίαν* (σοῦ εὔχομαι καλὴν διασκέδασιν· ἡ πληροφορία σου περιττή, διότι ἔχεις καιρόν·) *Τρυποκάρυδα* (μόνον τῶν τακτικῶν συνεργατῶν μου δημοσιεύω ἔργα· αὐτὸ εἶνε κανὼν ἀπαράβατος·) *Αὔραν τῆς Κερκύρας*, *Ἀφρικανὸν Ἥλιον*, *Κόκκινην Ἐξοχήν* κ.λ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 22 Ἰουνίου θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, ὁμοίως καὶ αἱ ἐπιγράφαι τῶν 10 πληρόνονται ὡς 10 λέξεις.]

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια πάσης χώρας. Ἀπάντησις ἀσφαλής· — Ἰάκωβος Πανουσιάδης, Smyrne. (Β—48)

Εἰδοποιῶ πάντας τοὺς ἀνταλλάσσοντας μετ' ἐμοῦ εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια, ὅτι παύω τὴν ἀνταλλαγήν ἀπὸ 1ης Ἰουλίου, εὐχαριστῶ δ' αὐτοὺς διὰ τὰ δελτάρια τὰ ὁποῖα μοι ἔστειλαν· — Εὐάγγελος Μ. Μιχαληταιάνος, ἐν Πειραιεῖ. (Β—49)

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Βιβλία τερπνά, μορφωτικὰ καὶ ἠθικά, ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων.

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰκόνες) ἄδετος φρ. 6, χρυσόδετος φρ. 8· Ὁλίγα ἀντίτυπα ἐπὶ χάρτου πρώτης ποιότητος: ἄδετα φρ 7. χρυσόδ. φρ. 10.)

Ὁ Ἀγροτικὸς Οἰκίσκος (25 εἰκόνες) ἄδετος φρ. 1,75. Χρυσόδ. φρ. 3,25.

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, φρ. 0.60.

Εἰς τὴν Θάλασσαν! (25 εἰκόνες) ἄδετον φρ. 1,75. χρυσοδ. φρ. 3,75.

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου (20 εἰκόνες) ἄδετον φρ. 3,50, χρυσόδ. φρ. 5.

Δεύκωμα Μικρῶν Μυστικῶν (25 τετράδια) ἄδετον φρ 3. χρυσ. φρ. 5. (Ἕκαστον τετράδιον ἰδεαιτέρως φρ. 0,15.)

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐσεβίου, ἄδετον φρ. 1,50.

Ἡ Μαρουσία (21 εἰκόνες) ἄδετος φρ. 3,50· χρυσόδ. φρ. 5.

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων (ποιήματα) ἄδετος φρ. 1.50· χρυσόδ. φρ. 2,50.

Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) ἄδετος φρ. 3,50. χρυσόδ. φρ. 5.

Παιδικοὶ Διάλογοι (Κουρτίδου) Δύο *Σειραί*, ἑκάστη τῶν ὁποίων τιμᾶται φρ. 1,20. Αἱ δύο ὁμοῦ χρυσόδετοι φρ. 4.

Παιδικὸν Θέατρον (Ξενοπούλου) ἄδετον φρ. 2. χρυσόδ. φρ 3,50.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια) ἕκαστον φρ. 0,50. Χρυσόδετα τὰ 3 ὁμοῦ φρ. 2,50.

Πρόας ὁ Νικίου (24 εἰκόνες) ἄδετος φρ. 3,50· χρυσόδ. φρ. 5.

Ὁ Πυρειοπώλης (24 εἰκόνες) ἄδετος φρ. 3,50· χρυτόδ. φρ. 5.

Ὑπὲρ Πατρίδος (25 εἰκόνες) ἄδετος φρ. 3,50· χρυσόδ. φρ. 5.

Ὁ Φῶτης. Ἔμμετρον Διήγημα ὑπὸ Χ. Σαμαρτσίδου, φρ. 0,60.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 17 Αὐγούστου.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέσον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, ποιεῖται ἐν τῷ Ἐκφεύγῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 30 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

273. Αἰνίγμα.

Μέγαν ἀρχαῖον στρατηγὸν
Ἀφ' οὗ τὸν ἔκαμα . . . χωλόν,
Συνέλαβε ὡς *λείαν*,
Κ' ἕνα γνωστόν σου ὀρυκτὸν
Ἔκαμα μ' εὐκολίαν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Παιρενίδος τῆς Δίρρης.

279. Συλλαβόγριφος.

Ἡ κεφαλὴ ἀπρόσωπόν τι ῥῆμα·
Εἰς τοὺς συνδέσμους βρίσκεται ἡ μέση·
Καὶ ἡ οὐρὰ 'στὴ μουσική της θέσι·
Μέ τ' ὅλον μοῦ καλλιεργοῦν τὸ κτῆμα·

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χωλοῦ Διαβόλου

280. Στοιχειόγριφος.

Κατοικῶ κ' εἰς τοὺς κλωβούς.
Ἂν τὴν κεφαλήν μου ἀλλάξω,
Θὰ πετάξω.
Εἰς τοὺς παλαιοὺς σοφούς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κορινθιακοῦ Κύματος.

281. Τονόγριφος.

Ἀπὸ βλαστὸν τι πάθος ἐν φυτὸν θὰ σχηματίσω,
Ἀπ' τὴν λήγουσαν τὸν τόνον ἂν ἁπλῶς μετα-
[κινήσω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀλλοπροσάλλου

282. Ρόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ὕστατον τὰ ἔχει ἡ ἐργασία.
Τὸ δεύτερον τετράποδον ποῦ τρώγει μ' ἀπληστία
Τὸ τρίτον μου εἶνε ἄνθρωπος μικτῆς καταγωγῆς.
Τἄλλο δηλοῖ προτέρημα ποῦ 'ς ὅλους δὲν θὰ ἴδῃς.
Τὸ πέμπτον εἰς τὰ σπίτι σου, 'στὸ πάτωμα τὸ
[ἔχεις.
Ἀπὸ τὸ ἕκτον, φίλε μου, τὰ ροῦχα νὰ προσέχῃς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρώδος τοῦ Ζαλόγγου

283. Κεκρυμμένη Παροιμία.

Ἀγάπα τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν. Μηδένα φίλον ποιοῦ, πρὶν ἂν ἐξετάσῃς πῶς κέκρηται τοῖς πρότερον φίλοις. Τὸ παιδί σου ὅπως το μάθῃς Μὲ τὸ κεφάλαιο καὶ τὸ διάφορο. Χείριστον ἐλάττωμα ἡ πλεονεξία. Κατὰ τὸ Μαστρο Γιάννη καὶ τὰ κοπέλια του.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κυκνείου Ἰσματος.

284-285. Μεταμορφώσεις.

1. *Ὁ Νεκρὸς* δι' 9 μεταμορ. νὰ γίνῃ *Ζῶν*.
2. *Ὁ Λευκὸς* διὰ 12 μεταμορ. νὰ γίνῃ *Μέλας*.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐξορίστου Ναπολέοντος.

286-290. Μαγικὸν Γράμμα μετὰ συνωνύμων.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίσον ἄλλας τόσας λέξεις, αἵτινες μεταξύ των νὰ εἶνε κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον συνώνυμοι.
Φροντίς, *τομεύς*, *πρῶτος*, *εὐστροφία*, *νήδυμος*.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Τριμοσδύνον Ἀστέρι.

291 Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς.

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων σχηματίζουν τὸ ὄνομα ἀρχαίου ἥρωος.
1, Ἀριθμητικὸν ἐπίθετον. 2. Νῆσος. 3. Σάτυρος, 4, Στρατηγὸς ἀθηναῖος. 5, Ὄρος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μαρίδος τοῦ Εὐρίπου

292. Φωνηεντόλιπον.

ν- κκλσ- λγτ- τν - θν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Ναΐτου

293. Γρῖφος.

τὸ
τὸ τὸ
Οὔ! κ' τὸ πωλῶ τὸ τῷ Γ
τὸ τὸ
τὸ

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Σ.ιαφρὸ Ποντικάκι

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 18.

173. Ἀριστογείτων (α, ρίς, τό, γῆ, τὸν)—179. Πόρος-πρὸς·—180. Χλόη-χολή·—181. Ἰνδός. 182. ὁ μύλος, ἡ Μῆλος, τὸ μῆλον.

183.
Π Κ
Ε Ι Μ Ι
Α Μ
Ε Ρ Π Ω
Κ Λ
Α Ν Τ Ι
Ν Α

184. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ Η: *Τῆνος*, *Μῆλος*, *Δῆλος*. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τῶν Κ, Π: *Κῆπος*·—185 ΑΒΡΑΑΜ, ΑΕΙΨΙΑ, ΑΡΧΙΑΣ (ΑΛΑσκα, ΒΕΡδης, ΡΙΧάρδος, Ἄ'ΨΙνθος, ΑΙΔακός, ΜΑΣσαλία)—186. Ἡ οἰκονομία εἶνε πηγὴ ἀνεξαρτησίας·—187. Ἡ Τροία ἐπὶ δέκα ἔτη ἐπολιορκεῖτο·—188. Ὁ Καποδίστριας ἐκυβέρνησε τὴν Ἑλλάδα.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1902.